

Într-unul dintre parcurile orașului creștea un mesteacăn cu frunze verzi, gingașe. Dar copăcelul nu-și dorea frunze verzi, ci altele, mai deosebite. Într-o zi, el îi șopti vântului:

– Vântișorule, așa mi-aș dori să am frunze de aur, strălucitoare!

Nici nu-și termină bine de rostit dorința, că verdeța frunzelor lui se preschimbă. Și când soarele scaldă copacul în lumină, frunzele îi străluciră auriu. Un trecător prinse să-i pipăie frunzele de aur. Rupse apoi vreo câteva și le îndesă în buzunare. „Ce obraznicie!” își zise mesteacănul, neputând însă face nimic pentru a se apăra. Curând, trecură pe la el tot mai mulți oameni și fiecare îi rupse câte o frunză de aur. Așa se face că, nu peste multă vreme, mesteacănul se trezi golaș de tot!

– Of, ce mult mi-aș dori să am iarăși frunzele acelea verzi și gingașe! șopti copăcelul.

Vântul ascultă din nou dorința nefericitului mesteacăn... Și, într-una din zile, când razele soarelui îl mângâiară din nou, pe crengile sale golașe răsăriră primele frunzulițe verzi!

Se întâlneau, de mulți ani, în poiana din pădurea deasă. Acum, veniră din toate părțile, la vremea nopții. Erau mânătarci, bureți galbeni și o mulțime de alte ciuperci, dintre cele neotrăvitoare. Se strânseseră acolo și ținură sfat. Prima vorbi o mânătarcă bătrână:

– Dragele mele tovarășe de suferință, zise ea, cu glas mohorât. Suntem aici pentru a ne sfătui ce-i de făcut? Ne-am săturat să tot fim călcate în picioare, tăiate, răpite, strivite!

– Da, așa-i! glăsură și celelalte ciuperci.

– Priviți-mă, continuă mânătarca, de-abia am scăpat întregă, însă trei prietene de-ale mele au fost strivite sub o găleată, în timp ce celelalte au fost adunate și luate din poiană...

– Da, și prietenilor mei, zise cu glas pițigăiat un burete gălbior, un băiat rău le-a zburat pălărioarele lovindu-le cu un băț!

– Iar tovarășele mele au fost făcute terci de o mașină! Unde? Aici în pădure! strigă o alta.

Și așa mai departe. Toate ciupercile bune de mâncat nu-și doreau acum decât să plece din pădurea în care li se întâmplaseră toate astea.

– Așadar, ne-am hotărât! Plecăm!

Și... duse au fost! Ei, poate că n-au plecat ele chiar toate sau s-or mai fi întors dintre ele, căci unele mai pot fi văzute și azi prin pădure, scoțându-și pălăriile din pământ. Nu se poate să nu fi observat și tu vreuna până acum!

Lupul și cei șapte iezi (1)

LIBRIS We know books

A fost odată o capră bătrână care avea șapte iezi, pe care îi iubea din toată inima.

– Dragii mamei, le zise ea într-o zi, eu trebuie să merg după hrană. În lipsa mea, voi să vă păziți de lupul cel rău, care umblă cu tot felul de viclășuguri. O să-l recunoașteți după glasul lui cel gros și labele lui cele negre.

Iezii îi făgăduiră să nu deschidă nimănui ușa, iar capra plecă liniștită. Nu trecu mult și numai ce bătu cineva la ușă, strigând:

– Deschideți copii, c-a sosit mama voastră!

– Tu nu ești mama, ea n-are glasul așa de gros! îi răspunseră iezii.

Lupul dădu fuga la băcan și-i ceru niscaiva cretă. O înghiți, iar glasul i se subție pe dată. Și se înființă din nou la ușa iezilor:

– Copilașii mei dragi, deschideți-mi ușa, căci pentru fiecare din voi am adus câte ceva bun!

Iezii erau cât pe-aci să deschidă... Dar cum lupul nu mai avea răbdare, își propti labele de pervazul ferestrei și privi cu fereală înăuntru. Când îi zăriră labele cele negre, iezii strigară în cor:

– Nu-ți deschidem ușa, căci mama nu are labele negre ca ale tale. Nu ne poți înșela: tu ești lupul!

Lupul și cei șapte iezi (2)

Furios, lupul merse degrabă la brutar.

– Meștere, m-am lovit la laba dreaptă și aș vrea să-mi pui acolo puțină cocă! îl minți el.

Brutarul se miră, dar îi făcu pe plac dihaniei.

De la brutar, lupul merse întins la morar.

– Morarule, presară-mi niște făină albă peste laba asta rănită! răcni el din pragul ușii.

Morarului i se păru tare ciudat lupul cel lovit și cu glas pițigăiat, așa că-i zise:

– Nu, cumetre, n-am de gând să fac ceea ce-mi ceri! îi răspunse el.

– Dacă n-o faci, o să te înfulec pe dată! i-o întoarse lupul, așa că morarul n-avu încotro și îi făcu pe voie lupului.

Și iată-l pe lup, pentru a treia oară, în fața casei celor șapte iezi, zicând cam așa:

– Deschideți, copii, c-a sosit mămica și v-am adus fiecăruia câte ceva bun!

– Arată-ne mai întâi copitele! îi ziseră iezii.

Lupul ridică lăboiul, pudrat cu făină, în dreptul ferestrei. Văzând că-i alb, iezii crezură că e mămica lor și deschiseră ușa casei.